

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Крагујевцу
I-20 У. 10897/12
06.11.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Катаринином Пецић Илић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... бр. ..., против туженог Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе, Регионалног центра Крагујевац, ради поништаја решења број: 43102-1-00060/2012 од 13.06.2012. године, у предмету доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, у нејавној седници већа, одржаној дана 06.11.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе, Филијале Крушевац број: 431-4а/5672-ак1 од 12.04.2012. године, којим је, у ставу 1. диспозитива, адвокату А.А. - пензионеру утврђено аконтационо задужење доприноса за социјално осигурање за период од 01.01.2012. године до 31.12.2012. године, у износу од 12.718,86 динара, а према основицама ближе означеним у диспозитиву тог решења и применом прописане стопе; у ставу 2. диспозитива, одређено је да укупна аконтациона обавеза доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.01.2012. до 31.03.2012. године износи 12.718,86 динара, док месечна аконтациона обавеза доприноса за пензијско и инвалидско осигурање обрачуната на основицу од 19.498,00 динара износи 4.289,56 динара; у ставу 3. диспозитива одређено је да је основицу доприноса за пензијско и инвалидско

осигурање, као и износ обавезе за плаћање из дела става 2. диспозитива решења, обвезник дужан да усклађује квартално, а према подацима републичког органа надлежног за послове статистике о кретању зараде по запосленом у Републици у претходном кварталу; месечну аконтацију утврђену на начин из претходног става обвезник је дужан да плаћа у року од 15 дана по истеку сваког месеца; до доношења решења за 2013. годину, обвезник је дужан да плаћа аконтацију у висини последње аконтације коју је био дужан да плати за претходну годину; доспеле неизмирене обавезе порески обвезник је дужан да уплати у року од 15 дана од дана достављања решења; на износ утврђених обавеза које нису плаћене у законском року плаћа се камата по стопи једнакој годишњој референтној стопи централне Емисионе банке увећане за 10 процентних поена, применом комфорне методе обрачуна, а уколико доспеле обавезе не уплате у прописаном року, наплата ће се извршити принудним путем, доношењем решења о принудној наплати пореза и споредних пореских давања; трошкови принудне наплате и посебне једнократне таксе на принудну наплату пореза у висини од 5% од износа доспелих, а неплаћених пореза, а која се обрачунава и приписује главном дугу на дан почетка поступка принудне наплате падају на терет обвезника; жалба не одлаже извршење решења.

У тужби, којом је покренуо управни спор, поднетој Управном суду препорученом поштом дана 20.08.2012. године, тужилац побија законитост решења туженог органа због повреда правила поступка и неправилне примене материјалног права. Истиче да се несагласност његовог става, са једне стране, и ставова туженог и првостепеног органа, с друге стране, огледа у примени одредбе члана 12. став 1. тачка 1. и члана 191. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, као и других одредаба тог закона, а поводом утврђивања постојања његове обавезе у плаћању доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, као лица која већ остварују пензију са пуним стажом осигурања (40 година), а сада са стажом од преко 47 година, указујући да је према Закону о пензијском и инвалидском осигурању горња граница радног стажа за пензионисање у време његовог пензионисања била 40 година и обавеза плаћања доприноса за толики стаж. Такође истиче да се у оспореном решењу ради о утврђивању његове аконтационе обавезе доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.01.2012. до 31.12.2012. године, а за период од 01.01.2012. до 31.03.2012. године у износу од 12.718,86 динара, који је првостепени управни орган утврдио неправилно примењујући закон. Сматра да код плаћања одређених доприноса, обвезник доприноса има правни и економски интерес да утврђене доприносе плати како је то законом регулисано, а што код њега није случај. Даље наводи да му Закон о ПИО не признаје у пензијски стаж време за које је платио или ће платити тражене доприносе,

преко напуњених 45 година радног, односно пензијског стажа, а тиме ни право на повећање пензије. У другој ситуацији, да му се на основу плаћених доприноса за пензијско и инвалидско осигурање преко 45 година радног стажа увећа пензијски стаж за то време, а тиме и пензија, он би имао интерес да ове доприносе плати и тиме би отпао основни разлог за вођење овог управног спора. Посебно истиче да тужени ове жалбене наводе није оценио на ваљан начин, те да не прави разлику између правних природа доприноса за обавезно пензијско осигурање код којих је доминантан лични карактер права и обавеза и природе фискалних обавеза странака какве су пореске, таксене и друге обавезе. Према његовом мишљењу, неправилна примена закона у оспореном решењу, као и првостепеном решењу, огледа се у погрешној примени одредаба члана 12. став 1. тачка 1. и члана 191. Закона о пензијском и инвалидском осигурању. Наведеном одредбом изричито је прописано да лица која у складу са законом самостално обављају привредну или другу делатност су осигураници, ако нису обавезно осигурани по основу запослења. Други део ове одредбе, која је условљена обавезним осигурањем по основу запослења, што се, по његовом схватању, има и треба тумачити у његовом случају, је да је он као пензионер са пуним пензијским стажом од 45 година осигуран другим основом, односно пензионисањем, а не запослењем или бављењем привредном или другом делатношћу. Стога сматра да због његовог садашњег статуса пензионера, иако се бави адвокатуром после пензионисања, не може бити обавезан на плаћање доприноса за пензијско и инвалидско осигурање. Указује да његов радни и пензијски стаж износи преко 47 година. Предлаже да се тужба уважи, поништи оспорено решење и ова управна ствар реши у пуној јурисдикцији, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, или да се поништи у целости и врати предмет надлежном органу на поновно одлучивање.

Тужени орган је у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу, као неосновану, одбије.

Управни суд је одлучивао без одржавања усмене јавне расправе, у складу са чланом 33. став 2. Закона о управним споровима, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета ове управне ствари произлази да је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења утврђено да је решењем Министарства финансија-Пореске управе-Филијале Крушевац, број 431-2/5672-ак1 од 12.04.2012. године тужиоцу утврђена аконатација пореза на доходак грађана на приходе од обављања самосталне

делатности на паушално утврђени приход за период од 01.01.2012. до 31.12.2012. године, на месечну основицу од 16.891,00 динара, тако да обрачуната месечна аконтација пореза на доходак грађана по стопи од 10%, износи 1.689,00 динара. Тужиоцу је, такође, решењем истог органа број: 431-4а/5672-ак1 од 12.04.2012. године, овде првостепеним решењем, утврђена аконтациона обавеза доприноса за социјално осигурање за период од 01.01.2012. до 31.12.2012. године, према основицама које су ближе означене у диспозитиву тог решења, тако да укупна аконтациона обавеза доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за периоде од 01.01.2012. до 31.03.2012. године износи 12.718,86 динара, са назнаком да месечна аконтациона обавеза доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање на основицу од 19.498,00 динара, износи 4.289,56 динара, коју је обвезник дужан да плаћа у року од 15 дана по истеку месеца за који је обрачунат. Тужени је утврдио да је, с обзиром да је аконтација пореза на доходак грађана утврђена по решењу Пореске управе, Филијале Крушевац, број 431-2/5672-ак1 од 12.04.2012. године, у нижем износу од најниже месечне основице, првостепени орган, сходно члану 36. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање („Службени гласник РС“, број 84/04...101/11), правилно одредио минималне месечне основице доприноса у износима као у диспозитиву првостепеног решења, које не могу бити ниже од најниже месечне основице доприноса коју чини износ од 35% просечне месечне зараде у Републици исплаћен у претходном кварталу за који су објављени подаци републичког органа надлежног за послове статистике, нити више од петоструког износа просечне зараде исплаћене у Републици на годишњем нивоу, према подацима које објављује републички орган надлежан за послове статистике, а сходно одредби члана 191. Закона о пензијском и инвалидском осигурању и члану 42. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање.

Одредбом члана 12. став 1. тачка 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“, бр. 34/03...101/10), прописано је да су осигураници самосталне делатности лица која, у складу са законом, самостално обављају привредну или другу делатност, ако нису обавезно осигурана по основу запослења.

Одредбом члана 12. став 1. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање („Службени гласник РС“, број 84/04...101/11), прописано је да када осигураник остварује приходе по више различитих основа (радни однос, самостална делатност, уговори и друго), допринос за обавезно пензијско и инвалидско осигурање обрачунава се и плаћа по свим тим основама, до износа највише годишње основице доприноса, у складу са овим законом.

Одредбом члана 22. став 1. истог закона, прописано је да је основица доприноса за предузетнике који у складу са законом који уређује порез на доходак грађана порез плаћају на стварни приход: 1. месечни износ личне зараде у смислу закона који уређује порез на доходак грађана, или 2. опорезива добит ако предузетник не исплаћује личну зараду из тачке 1. овог става, док је ставом 3. истог члана прописано да је за предузетнике који порез плаћају на паушално утврђени приход основица доприноса паушално утврђен приход у складу са законом који уређује порез на доходак грађана.

Одредбом члана 23. став 1. истог закона, прописано је да је основица доприноса за осниваче, односно чланове привредног друштва најмања најнижа месечна основица из члана 37. овог закона.

Чланом 36. став 1. истог закона прописано је да месечна основица доприноса не може бити нижа од најниже месечне основице доприноса, док је ставом 2. истог члана прописано да ако је основица доприноса, прописана овим законом, нижа од најниже месечне основице доприноса, обрачун и плаћање доприноса врши се на најнижу месечну основицу доприноса, ако овим законом није другачије уређено.

Према члану 37. став 1. истог закона, најнижу месечну основицу доприноса чини износ од 35% просечне месечне зараде у Републици исплаћеној у претходном кварталу за који су објављени подаци републичког органа надлежног за послове статистике, ако овим законом није другачије одређено.

Чланом 42. истог закона прописано је да највишу месечну основицу доприноса чини петоструки износ просечне месечне зараде исплаћене по запосленом у републици према последњем објављеном податку републичког органа надлежног за послове статистике, а примењује се од 01. у наредном месецу по објављивању података о просечној месечној заради исплаћеној по запосленом у републици.

Према оцени Управног суда, код овако утврђеног чињеничног и правног стања ствари, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, с обзиром да је у поступку код првостепеног органа без повреда правила поступка, правилно и потпуно утврђено чињенично стање, па је правилно примењено и материјално право када је одлучено као у диспозитиву првостепеног решења. Ово из разлога што је тужилац, као осигураник који остварује приход по основу обављања самосталне адвокатске делатности, у својству пензионера, дужан да у складу са одредбом члана 12. став 1. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање обрачунава и плаћа допринос за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, а имајући у виду да према одредби члана 22. став 1. Закона о

доприносима за обавезно социјално осигурање, основицу доприноса за предузетнике чини опорезива добит, односно паушално утврђен приход на који се плаћа порез по закону који уређује порез на доходак грађана, тужиоцу је обавеза утврђена на минималну месечну основицу. Пореска основица-паушални приход и висина аконтационе обавезе пореза на доходак грађана од обављања самосталне делатности за 2012. годину, је тужиоцу правилно утврђена на основу података из пореске пријаве, односно измењене пореске пријаве затим, критеријума прописаних чланом 41. Закона о порезу на доходак грађана („Службени гласник РС“, број 24/01...50/11 и 91/11-Одлука УС), и Уредбе о ближим условима, критеријумима и елементима за паушално опорезивање обвезника пореза на приходе од самосталне делатности („Службени гласник РС“, број 65/01...31/05), а која опорезива добит је послужила као основ за утврђивање аконтационог задужења доприноса за социјално осигурање за 2012. годину у укупном износу од 12.718,86 динара. По оцени суда, првостепени орган је, на основу члана 37. и 42. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, у складу са чланом 36. наведеног закона, правилно одредио минималне месечне основице доприноса у износима који су ближе означени у ставу првом диспозитива првостепеног решења.

Суд је ценио наводе истакнуте у тужби, па је нашао да су ти наводи неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово због тога што је тужбом оспорено решење, према стању у списима предмета, засновано на потпуно и тачно утврђеном чињеничном стању на које су правилно примењене напред цитиране одредбе наведених закона, а у образложењу побијаног решења, јасно су наведене све чињенице које су у току поступка утврђене, као и релевантни прописи и разлози којима се руководио тужени орган приликом доношења решења. Наиме, тужилац је, иако пензионер са навршених 40 година пензијског стажа, осигураник самосталне делатности који у складу са законом обавља самосталну (адвокатску) делатност, а тиме и обвезник доприноса за обавезно социјално осигурање од момента уписа у адвокатску комору, па све до брисања из именика адвоката. Ово због тога што се у ситуацији када се корисник пензије запосли или почне да обавља самосталну делатност по основу које је обавезно осигуран на територији Републике, пензија не обуставља, али корисник пензије је у том случају, као свако друго обавезно осигурано лице на пензијско и инвалидско осигурање, дужан да плаћа одговарајуће доприносе. По основу тог рада корисник пензије, у складу са чланом 88. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, има право на поновно одређивање пензије. То подразумева да му се у време проведено у осигурању урачунава у пензијски стаж и остварена зарада, односно основица осигурања узима се у обзир за поновно утврђивање пензијског основа и одређивање висине пензије у складу са одредбом члана 121. став 1. ЗПИО. Према

ставу 2. члана 88. истог закона, законодавац обавезује фонд да осигураницима и корисницима права пружа посебну стручну помоћ, с тим што је у смислу става 3. тог члана и корисник права дужан да фонду благовремено пријави сваку промену која је од утицаја на право односно обим коришћења тог права. С тим у вези, а како је то напред наведено, право на поновно одређивање пензије условљено је испуњењем услова из члана 121. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, а који услов се односи на то, да је корисник пензије био у осигурању најмање годину дана.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене јавне расправе. Ово стога што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно. Дакле, ради се о судској ствари, која не изискује додатни судски рад на утврђивању чињеница, јер се из навода тужбе, образложења оспореног решења и достављених списа види да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено и да је законитост оспореног акта требало оценити само у погледу спорних правних питања.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 06.11.2014. године, I-20 У 10897/12

Записничар
Катарина Пецић Илић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић